

Geronimo Stilton

De Zwarte
Piraat

Geronimo Stilton is een wereldwijd beschermde merknaam.
Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot Geronimo Stilton zijn het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca S.p.A.
Alle rechten voorbehouden.
De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd.

Oorspronkelijke tekst van Emilio Salgari, *vrij bewerkt door* Geronimo Stilton
Oorspronkelijke titel: Le avventure del Corsaro Nero
Omslag: Flavio Ferron
Graphics: Leonardo Torchi *en* Daria Colombo
Illustraties: Francesca Gallina *en* Giuseppe Di Dio
Vertaling: Dorette Zwaans
Naar een idee van: Elisabetta Dami

© 2013 Edizioni Piemme S.p.A, Palazzo Mondadori, Via Mondadori 1,
20090 Segrate, Italië

© Internationale rechten: Atlantyca S.p.A, via Leopardi 8, 20125 Milaan, Italië
foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

© 2016 – Nederlandstalige uitgave: bv De Wakkere Muis, Amsterdam
ISBN 978 90 8592 343 5
NUR 282/283

www.wakkeremuis.nl
www.geronimostilton.com

Verspreiding in België: Baeckens Books nv, Uitgeverij Bakermat, Mechelen

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is de favoriete kaas van Geronimo Stilton. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheese Makers' Association. Wil je meer informatie, ga dan naar www.stiltoncheese.com

Niets uit deze uitgave mag volledig of gedeeltelijk worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, elektronisch, mechanisch, inclusief fotokopiëren en klank- of beeldopnames of via informatieopslag, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De kapers van Tortuga-eiland

 Het was een warme, vochtige nacht in de tropen. Duizenden blinkende **sterren** verlichtten de donkere hemel en een zachte zeebries blies over de oceaan. Twee zeeknagers dobberden in een kleine sloep op de **golven**. Plotseling klonk er een stem boven het geruis van de zee uit. ‘Stoppen, jullie daar!’

De twee knagers in de sloep hesen snel hun **ROEISPANEN** aan boord en stonden op.

De kapers van Tortuga-eiland

Zo wilden ze laten zien dat ze het bevel gehoorzaamden. De twee stoere zeebonken hadden dikke, **warrige** baarden, alsof ze die nog nooit van hun leven gekamd hadden. Ze zagen er vuil uit met hun gescheurde broeken en lange, loshangende kleding. Hun hemd was met een rode **SJERP** bij elkaar gesnoerd en op hun kop droegen ze een vilten hoed met een brede rand.

De ene, die **Wan Stiller** heette, fluisterde: ‘Zie jij iets, Carmaux?’

Carmaux tuurde in het donker. ‘Ik zie vaag een schip.’

‘**Vr**riend of vijand?’ vroeg

Wan Stiller, die een beetje bezorgd was. Carmaux kneep zijn ogen tot **SPLEETJES**, maar haalde toen zijn schouders op. ‘Ik kan niet **ZIEN** of het er een van Tortuga is of van een Spanjaard.’

De kapers van Tortuga-eiland

‘Als ze willen **VECHTEN**, laat ze dan maar komen!’ riep Wan Stiller nu strijdlustig.

De twee waren dan ook geen gewone zee-knagers. Ze waren **KAPERS** en ze waren dus wel gewend om te vechten.

‘Wie zijn jullie?’ vroeg de stem bars.

‘Zeg zelf eerst maar eens wie jullie zijn!’ antwoordde Wan Stiller.

‘Haha, heel !’ lachte de stem, in plaats van zijn naam te zeggen.

Het schip kwam langzaam dichterbij en werd steeds beter zichtbaar. Het zag er elegant uit, precies zoals de schepen van de kapers van Tortuga. Die gebruikten dit soort schepen om Spaanse **GALJOENEN*** te kunnen plunderen. De Spanjaarden voeren naar Midden-Amerika, Mexico en de gebieden rond de evenaar, waar ze hun **DRIEMASTERS** vollaadden

Galjoen: groot, prachtig versierd zeilschip met drie of vier masten en een hoog dek.

De kapers van Tortuga-eiland

met kostbare spullen om die vervolgens naar Europa te verschepen.

Dit schip kwam hen wel heel bekend voor en nu herkenden Carmaux en Wan Stiller de stem ook. De kaper, een vriend van hen, stond op het **DEK** en riep grinnikend: 'Ik had allang gezien dat jullie het waren! Kom gauw aan boord!'

De kaper was niet goed te zien in het donker, omdat hij gitzwarte kleren droeg.

Carmaux lachte. Hij herkende hem nu ook wel. Het was de meest **BERUCHTE** zee-rover van de Caraïben. Het was kapitein **EMIEL ZWARTROTS**, heer van Ventimilia en Valpenta.

Beter bekend als ... de **ZWARTE PIRAAT!**

De *Bliksem*

Wan Stiller en Carmaux klonnen aan boord van de *Bliksem*. Zo heette het schip van de Zwarte Piraat. Het had grote kanonnen, die **DREIGEND** uit het schip staken en op het dek krioelde het van de piraten die tot de tanden toe bewapend waren. ‘Wel alle haaien en walvissen!’ **RIEP** er één. ‘Dat is Carmaux!’
‘En Wan Stiller!’ vulde een ander aan. De Zwarte Piraat stapte naar **VOREN** om zijn vrienden te begroeten. Hij zag er *chic* uit in zijn zwarte mantel, zijn hemd van pure zwarte

De Bliksem

zijde en zijn zwarte pofbroek.
Een sjerp met **FRANJES** aan de uiteinden, die hij om zijn middel droeg, maakte hem extra elegant. Net als de zwarte hoedenveer, die sierlijk van zijn grote hoed tot op zijn schouders hing. Die hoed en zijn hoge leren laarzen gaven hem iets strengs en **MACHTIGS**. Zijn blik was trots en onbevreesd.

Anders dan zijn bemuizing was hij niet gebruind door de vele uren van hard werken onder de brandende **ZON**. Zijn snuit was bleek en fijntjes. Hij leek eerder een **EDELKNAGER**, dan een kaper.

‘Wat deden jullie in die sloep midden op zee?’
Zijn stem galmde over het dek.

De Bliksem

Carmaux moest even **SLIKKEN**. ‘We zijn gevlucht uit Maracaibo! We waren daar met de **RODE PIRAAT**, maar de Spanjaarden kregen ons te pakken’, vertelde hij.

‘Met mijn **broer?!**’ riep de Zwarte Piraat. Hij greep Carmaux vast en trok hem mee naar zijn hut op het **BENEDENDEK**. De andere kapers staarden hen nieuwsgierig na.

De Zwarte Piraat duwde Carmaux zijn hut in en sloot de **DEUR** met een klap.

‘Waar is mijn broer nu? Waar is de Rode Piraat?’ vroeg hij. Zijn ogen glansden.

‘DOOD’, zei Carmaux gesmoord. ‘Vandaag.

Hij is vandaag terechtgesteld.’

De **ZWARTE PIRAAT** keek hem verschrikt aan. Even zei hij niets. Toen balde hij zijn vuisten. ‘De smeerlappen! Wat is er gebeurd?’

De Bliksem

‘Voor de kust van Venezuela stak een zware **storm** op’, legde Carmaux uit. ‘Ons schip raakte stuurloos en strandde op een eiland. De Spanjaarden konden ons dus makkelijk overvallen en ze brachten ons naar Maracaibo.

Daar heeft iemand Wan Stiller en mij geholpen om **WEG** te komen, maar de Rode Piraat en onze **scheepsmaten** zaten vast. Hertog Wan Guld heeft ze laten vermoorden.

Vanmorgen, op het grote plein in de stad.’

De Zwarte Piraat bundelde al zijn woede en verdriet in een luide kreet. **‘AAAHHH!’**

Niet weer Wan Guld! Hij heeft mijn andere broer ook al vermoord! Zonder enige reden, zonder eerlijk proces! **HIER KOMT HIJ NIET MEE WEG!’** Zijn **OGEN** vlamden van woede.

De eed van de Zwarte Piraat

De kapiteinshut op de *Bliksem* leek meer een luxe kamer in een **heren-****huis** dan een slaapvertrek op een piratenschip. Het stond er vol met dure meubels en snuisterijen. Op een houten tafel brandde een sierlijke **olielamp**. Maar de Zwarte Piraat had nu andere dingen aan zijn kop. Hij ijsbeerde nerveus door het vertrek.

Carmaux keek **ZWIJGEND** naar hem. Uit respect wilde hij zijn vriend niet storen. Bovendien, als de **ZWARTE PIRAAT** zich zo gedroeg,

De eed van de Zwarte Piraat

was hij eigenlijk ook een beetje bang voor hem.

‘Was mijn **broer** dapper tot het einde?’ vroeg de Zwarte Piraat plotseling bruusk.

‘O ja, heer!’ Carmaux knikte driftig.

‘Tot het bittere **EINDE**. Hij stond met **opgeheven** kop op het schavot, terwijl die lafaard Wan Guld van een afstandje toekeek.’

De Zwarte Piraat haalde diep adem. Hij wilde zich niet laten meeslepen door verdriet en haat. Hij moest **HELDER** nadenken, een plan bedenken om zijn broers te **WREKEN**. Hij streek over zijn verzorgde sik en mompelde: ‘Zeg eens, Carmaux, ben jij **BANG** voor die Spanjaarden?’ **‘BANG?’** Ik?’ zei Carmaux, terwijl hij met een poot op zijn borst sloeg. ‘Ik ben nergens bang voor!’

De eed van de Zwarte Piraat

De Zwarte Piraat **GLIMLACHTE** goedkeurend en zei: ‘Dan varen we vannacht nog naar **Maracaibo**. Ik zal de naam van mijn broers in ere herstellen. Degene die hen **GEDOOD** heeft, zal ik uitdagen voor een duel en ik zal winnen. Op mijn **EREWOORD!**’

Spreek, als je leven je lief is!

In het holst van de nacht stapten de Zwarte Piraat, Wan Stiller en Carmaux in de sloep waar de twee **KAPERS** eerder mee aangekomen waren. De kleine, snelle boot gleed stil als een **SLANG** over de golven.

Niet ver van de stad **Maracaibo** meerden de drie aan. De kapers trokken het bootje het strand op en verstopten het achter een rotsblok.

‘Vertrouwen jullie die knager die jullie heeft helpen ontsnappen voor honderd procent?’

vroeg de Zwarte Piraat **FLUISTEREND**.

Wan Stiller stelde hem **gerust**. ‘Helemaal!

Spreek, als je leven je lief is!

Alsof hij onze broer is', zei hij.

'Dan gaan we naar hem toe', besloot de piraat.

De drie zeerovers drongen door tot diep in het oerwoud. Je zag er geen poot voor ogen en de

BOMEN en struiken groeiden er zo dicht op elkaar, dat je er nauwelijks vooruit kwam.

Ineens bleef de Zwarte Piraat **STILSTAAN**.

'Horen jullie dat ook?' vroeg hij. 'Wat is dat voor

GEWIS? Lenig en snel als een kat wierp hij zich in het struikgewas. Boven op ... iemand.

'Een Spaanse soldaat!' riep Carmaux.

'Help me eens om die Spanjaard tegen de grond te **HOUDEN**', zei de Zwarte Piraat.

Totaal verrast en met schrik in zijn ogen staarde de soldaat zijn overvallers aan.

'Spreek soldaat, als je leven je lief is', beval de Zwarte Piraat. 'Wat doe je hier? Zijn er nog meer soldaten?'

Spreek, als je leven je lief is!

Bibberend **schudde** de soldaat zijn kop.

‘Ik ben niet gek, jij laat me toch niet gaan. Ik kan dus net zo goed niks zeggen!’

‘Zo, jij **DURFT** wel, vriend. Tegen de **ZWARTE PIRAAT** nog wel!’ riep de Zwarte Piraat.

De Spaanse soldaat **SCHROK** zichtbaar bij het horen van die naam.

‘Als je vertelt wat ik wil weten, laat ik je met rust. Op mijn woord van eer’, voegde de Zwarte Piraat eraan toe.

‘Wat wilt u weten, **HEER PIRAAT?**’ stamelde de soldaat.

De Zwarte Piraat vroeg de soldaat het hemd

van het lijf. ‘Wat is er met de **RODE PIRAAT** gebeurd? Is hij dood?’

De soldaat knikte. **‘JA, HEER.’**

Op bevel van hertog Wan Guld.’

‘Hoeveel **WACHERS** staan er bij

Spreek, als je leven je lief is!

het fort van de hertog?’

‘Zo veel dat ik ze niet zou kunnen tellen.’

‘En wat doe jij hier?’

‘Er was een verdacht schip gesignaleerd en daarom had de **HERTOG** me naar het strand gestuurd’, zei de soldaat beschaamd.

De Zwarte Piraat schoot in de . ‘Goeie bewaking. Dat verdachte schip is mijn *Bliksem* en geen wachter kan het tegenhouden. Zelfs jij niet ...’ zei hij grinnikend.

‘**BIND HEM VAST**’, zei hij tegen Wan Stiller en Carmaux.

‘Hé, je zou me toch laten gaan!’ riep de soldaat verontwaardigd.

‘Ik zei dat ik je met rust zou laten, niet dat ik je zou laten gaan’, zei de Zwarte Piraat nog steeds lachend.

